

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/97/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218202711
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4218202711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobkyne: K. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, XXX XX R., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 7C/33/2018-207 zo dňa 28.01.2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej opakovaným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10C/14/2000 a na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 6Co/604/2014. Chybu videla v tom, že neboli splnené podmienky na konanie pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, súdne rozhodnutia boli vynesené po uplynutí všetkých prekluzívnych lehôt, pričom výrok rozhodnutia nie je vykonateľný; konanie viedli neoprávnené orgány bez zákonnej kompetencie v zmysle § 79 a § 103 OSP. Týmito konaniami boli porušené jej základné práva, najmä právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 a 48 Ústavy SR. Peňažnú škodu a nemajetkovú ujmu si uplatnila z dôvodu, že došlo k opakovaným a závažným porušeniam jej základných a zákonných práv zaručených medzinárodnými dohovormi a Ústavou SR.

2. Súd zistil, že žalobkyňa bola v konaní o určenie vlastníckeho práva vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10C/14/2000 v procesnom postavení žalovanej neúspešná. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10C/14/2000-720, Krajský súd v Nitre toto rozhodnutie rozsudkom č. k. 6Co/604/2014-785 potvrdil a dovolací súd dovolanie žalobkyne uznesením č. k. 4Cdo/174/2016-1017 a 4Cdo/175/2016 odmietol.

3. Súd na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keďže nepreukázala, že právoplatné rozhodnutie súdu bolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom v súlade s § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Vedením súdneho konania teda nebola preukázaná jednak zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona), ako ani zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona). Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní,

najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

4. Podľa súdu žalobkyňa spoľahlivo nepreukázala výšku ani vznik škody a nemajetkovej ujmy; nároky ňou uplatnené sa nedajú určiť odhadom, pričom je potrebné prihliadať k zákonnej požiadavke, aby vznik škody bol v príčinnej súvislosti s namietaným nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, ako aj s jej presne verifikovateľnou výškou, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, ktoré nastali po nezákonnom rozhodnutí a v dôsledku nesprávneho úradného postupu v živote žalobkyne s poukazom na jej postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne.

5. Súd ďalej konštatoval, že konanie sp. zn. 10C/14/2000 je možné z časového hľadiska rozdeliť na dva rozdielne úseky, a to od doručenia žaloby na súd dňa 20.01.2000 do dňa rozhodnutia Ústavného súdu SR pod sp. zn. IV. US 78/2010 zo dňa 30.08.2010, pričom ústavný súd vo svojom náleze skonštatoval, že právo žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo porušené a priznal jej aj finančné zadosťučinenie vo výške 3.500 eur ako aj náhradu trov konania vo výške 250,29 eura. Nárok žalobkyne vo vzťahu k nezákonnému postupu tak bol podľa názoru súdu uspokojený v zmysle § 9 a súvisiacich ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žalobkyňa nepreukázala vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy v takom rozsahu, v akom si ho uplatnila touto žalobou. Žalobkyňa opätovnou sťažnosťou na ústavnom súde namietala porušenie svojich základných práv na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov v období od 31.08.2010, avšak Ústavný súd SR nálezom č. k. I. US 505/2017-45 zo dňa 09.10.2017 sťažnosť žalobkyne odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Preto ani v konaní nie je možné priznať nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy za nasledujúce obdobie po 30.08.2010.

6. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6Er/627/2016 žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a preto sa žalovaná strana ani nemala možnosť vyjadriť sa k takto uplatnenému nároku. Súd tiež nemal možnosť posúdiť nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v danom konaní.

7. Keďže žalobkyňa nepreukázala splnenie podmienok na vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nepreukázala celkovú nezákonnosť postupu či rozhodnutí súdu, súd žalobu zamietol. Rozsudok odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 1 písm. a), c), § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 154, § 167, § 215 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rozhodnutie o trovách konania oprel o ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla napadnúť rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alebo zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, garantované v čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces, garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedla, že rozhodnutie je založené na svojvoľnosti sudcu, čo vyplýva z bodu 43 odôvodnenia. Namietala, že podľa konštantnej judikatúry je len pozitívne určenie vlastníckeho práva spôsobilé na zápis vyznačenia zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností, aj to iba pred uplynutím prekluzívnych lehôt. Žalobcovia vystupujúci v konaní sp. zn. 10C/14/2000 a ani ich právni predchodcovia neboli nikdy zapísaní v evidencii právnych vzťahov, čo vylučovalo existenciu ich naliehavého právneho záujmu v spore. Aj odvolaním napadnutý rozsudok je podľa nej pokračovaním nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodovania. Rozsudok je nesprávny, zmätočný, nezrozumiteľný, nezákonný, nepreskúmateľný a nespĺňa predpísané náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Dôvody zamietnutia žaloby formulované v rámci stručného odôvodnenia rozsudku by sa mali zhodovať s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku. Ak sú tieto dôvody odlišné, možno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a predvídateľnosť rozhodnutia v nadväznosti na § 181 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozsudku nezískala žiadnu vedomosť o dôvodoch, ktoré viedli súd k zamietnutiu jej žaloby. Namietala, že súd sa nevysporiadal ani s podstatnými vyjadreniami strany. Uviedla, že viaceré tvrdenia súdu na viacerých miestach odôvodnenia sú nepravdivé. Každému musí byť jasné, že v súčasnosti žiadne konštatovanie

porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Podaná žaloba je preto plne dôvodná. Súd zámerne obišiel § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v záujme zbavenia zodpovednosti žalovanej strany, a to v rozpore so zákonným ustanovením, podľa ktorého sa zodpovednosti podľa ods. 1 nemožno zbaviť. Žalovaná strana neuviedla pravdivo vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Prevzatím úlohy žalovanej strany súd aj v tomto prípade prekročil svoju právomoc. Opätovne zdôraznila, že v základnom konaní sp. zn. 10C/14/2000 a sp. zn. 6Er/627/2016 súdy konali a rozhodovali svojvoľne bez splnenia zákonných podmienok a iných povinností vyplývajúcich im zo zákona. O trovách konania sp. zn. 10C/14/2000 mal súd rozhodnúť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, najneskôr do 17.04.2015, rozhodol však až 06.07.2015 uznesením č. k. 10C/14/2000-915, voči ktorému sa odvolala a ktoré bolo Krajským súdom v Nitre uznesením č. k. 25Co/984/2015-946 zmenené. Odvolací súd sa však s nedodržaním 30 dňovej lehoty vôbec nevysporiadal. Namietala aj konanie súdu napriek tomu, že súdny poplatok nebol zaplatený včas. Takýto postup súdu bol nezákonný a neoprávnený. Nesúhlasila so záverom súdu o plnom úspechu žalobcov ako aj s výpočtovým základom, z ktorého súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dňa 25.05.2016 aj dovolanie, ktoré však bolo odmietnuté bez zabezpečenia náhrady. Vyššie popísaným postupom a rozhodnutím súdov v konaní sp. zn. 25Co/984/2015 a sp. zn. 10C/14/2000 boli porušené jej základné práva, najmä právo na spravodlivý proces, právo na rovnosť účastníkov, ako aj ustanovenie čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 3 Ústavy SR.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

10. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a ako taký ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, a tak na dôvazok uvádza len nasledovné:

11. Podľa obsahu spisu si žalobkyňa žalobou podanou dňa 30.05.2018 uplatnila podľa zákona č. 514/2003 Z. z. náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške X.XXX.XXX,XX eura s príslušenstvom, ktorá jej mala byť spôsobená opakovaným nesprávnym úradným postupom v občianskom súdnom konaní sp. zn. 10C/14/2000 vedenom na Okresnom súde Komárno a náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rovnakej výške X.XXX.XXX,XX eura s príslušenstvom, ktorá jej mala byť spôsobená opakovaným nezákonným rozhodnutím v tom istom konaní. Po pripustení zmeny žaloby uznesením č. k. 7C/33/2018-203 zo dňa 28.01.2020 na základe podania zo dňa 24.04.2019 (č. l. 109-128 spisu) sa žalobkyňa okrem vyššie uvedených nárokov domáhala aj náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške X.XXX.XXX,XX eura s príslušenstvom, ktorá jej mala byť spôsobená „opakovaným nesprávnym úradným postupom (za trovy konania a následnej exekúcie)“ v občianskom súdnom konaní sp. zn. 10C/14/2000 vedenom na Okresnom súde Komárno a náhrady škody a nemajetkovej ujmy v rovnakej výške X.XXX.XXX,XX eura s príslušenstvom, ktorá jej mala byť spôsobená „opakovaným nezákonným rozhodnutím (za trovy konania a následnej exekúcie)“ v tom istom konaní. V súvislosti s nárokom uplatneným vo väčšom rozsahu poukázala na nedodržanie 30 dňovej lehoty pri rozhodovaní o trovách konania v spore sp. zn. 10C/14/2000. Súd prvej inštancie vyhodnotil podanie žalobkyne ako rozšírenie žaloby a o zmene žaloby rozhodol na pojednávani dňa 28.01.2020.

12. V predmetnom konaní sp. zn. 10C/14/2000 sa žalobcovia 1/ K. K., 2/ N. K. a 3/ Q. K. úspešne domáhali voči žalovanej K. H. určenia, že žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľnosti. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785, pričom dovolací súd dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785 a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 25Co/984/2015-946 uznesením č. k. 4Cdo/174/2016-1017 a 4Cdo/175/2016 odmietol. Uznesením č. k. 25Co/984/2015-946 rozhodol Krajský súd v Nitre o odvolaní žalovanej voči uzneseniu č. k. 10C/14/2000-915 tak, že napadnuté uznesenie zmenil a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ až 3/

náhradu trov konania vo výške 5.302,38 eura, z toho titulom trov právneho zastúpenia sumu 5.027,26 eura a titulom súdneho poplatku sumu 275,12 eura.

13. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu škody odôvodňovala nezákonnosťou rozhodnutí v konaní sp. zn. 10C/14/2000 a tiež nesprávnym úradným postupom v tomto konaní, čo malo za následok jej neúspech v danom konaní a tiež bola zaviazaná zaplatiť úspešným žalobcom náhradu trov konania, ktoré boli následne vymáhané v exekučnom konaní.

14. Zákon č. 514/2003 Z. z. nedefinuje, čo rozumie pod pojmom nezákonné rozhodnutie, avšak v zmysle súdnej praxe zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť daná len vo vzťahu k takému rozhodnutiu orgánu štátu, ktoré bolo zrušené alebo zmenené až po nadobudnutí právoplatnosti. Podľa dôvodovej správy k § 6 zákona č. 514/2003 Z. z., zákon stanovil vo všeobecnosti tri základné podmienky, pri splnení ktorých možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej protiprávnym, resp. nezákonným rozhodnutím, a tými sú protiprávnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia a vyčerpanie opravných prostriedkov. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže teda založiť len také rozhodnutie orgánu štátu, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pričom základom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu je len tá časť rozhodnutia, ktorá nadobudla právoplatnosť. Nemožno sa teda domáhať nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci napríklad v prípade rozhodnutia okresného súdu, ktoré bolo na základe odvolania zrušené odvolacím orgánom. Výnimku z tohto pravidla upravuje § 6 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Ide o prípady, keď bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť a tiež, keď bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc. Je nesporné, že v konaní sp. zn. 10C/14/2000 nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť žiadne právoplatné rozhodnutie, a preto nebolo možné prijať záver o nezákonnom rozhodnutí v zmysle zákona o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Rozsudok súdu prvej inštancie bol v konaní sp. zn. 10C/14/2000 potvrdený odvolacím súdom a dovolanie žalobkyne bolo dovolacím súdom odmietnuté. V danom prípade nejde ani o prípad prekročenia právomoci súdu konať v danej veci (§ 6 ods. 4), ako žalobkyňa namietala v odvolaní, pretože do právomoci súdov patrí rozhodovanie sporov o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam. Žalobkyňa tiež neuviedla v právomoci ktorého orgánu (ak nie súdu) bolo o veci rozhodovať. Nemožno konštatovať nezákonnosť rozhodnutí v konaní sp. zn. 10C/14/2000 len preto, že žalobkyňa sa so závermi súdov v danej veci nestotožnila a bola ako strana neúspešná.

15. Žalobkyňa videla nesprávny úradný postup v uplynutí všetkých prekluzívnych lehôt, na ktoré mali súdy prihliadnuť, v prevzatí dôkazného bremena súdom za žalobcov, v neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, v nezaplatení súdneho poplatku v plnej výške a včas, čo malo viesť k zastaveniu konania. Rovnaké námietky vzniesla žalobkyňa aj v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720, pričom sa s nimi v odvolacom konaní vysporiadal aj Krajský súd v Nitre v rozsudku č. k. 6Co/604/2014-785; Najvyšší súd SR dovolanie žalobkyne odmietol. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 505/2017-45 zo dňa 09.10.2017 odmietol sťažnosť žalobkyne vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a čl. 48 Ústavy SR, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 a 3 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/604/2014 z 25.02.2015, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25/Co/984/2015 z 06.04.2016 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/174/2016 a 4Cdo/175/2016 z 24.05.2017.

16. Žalobkyňa v odvolaní tiež namietala nedodržanie 30 dňovej lehoty pri rozhodovaní o trovách konania. Tu je potrebné dodať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie (č. k. 10C/14/2000-916) bolo odvolacím súdom (č. k. 25Co/984/2015-946) zmenené, pričom žalobkyňa (v procesnom postavení žalovanej) bola rovnako zaviazaná zaplatiť náhradu trov konania úspešným žalobcom, len v nižšej sume 5.302,38 eura. Najvyšší súd SR dovolanie žalobkyne voči uzneseniu odvolacieho súdu odmietol a konštatoval, že dovolanie nebolo prípustné podľa § 239 ods. 3 OSP a neboli preukázané žalobkyňou tvrdené procesné vady, ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP. Opätovne je potrebné dodať, že aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa trov konania, bola žalobkyňa so sťažnosťou pred Ústavným súdom SR neúspešná, keďže súd uznesením č. k. I. ÚS 505/2017-45 jej sťažnosť odmietol.

17. V odvolaní okrem iného namietala aj to, že jej podanie z 24.04.2019 (č. I. 109-128 spisu) súd neprávne posúdil ako zmenu žaloby. Podľa nej mala byť vec zapísaná pod novú spisovú značku a následne mali byť obe veci spojené v súlade s § 166 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vychádzal z obsahu podania žalobkyne, z ktorého vyplynulo, že žalobkyňa rovnako namietala nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie súdov v už uvádzanom konaní sp. zn. 10C/14/2000 (tentoraz to však bolo vo vzťahu k rozhodnutiam o trovách konania), a preto súd rozhodol o pripustení zmeny žaloby. Udialo sa tak na pojednávaní, na ktorom bola prítomná aj žalobkyňa, pričom sa voči uvedenému postupu súdu neohradila (č. I. 189-190 spisu). Uvedený postup súdu bol v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Súd následne vo veci konal a tiež aj rozhodol, pričom rozhodol o celom predmete konania. Celý nárok uplatnený žalobkyňou bol súdom prejednaný a bolo o ňom aj rozhodnuté. Námietku žalobkyne o potrebe posúdiť jej podanie ako samostatnú žalobu a následne túto spojiť s už prebiehajúcim konaním pod touto spisovou značkou, považuje odvolací súd za nedôvodnú, nezohľadňujúcu zásadu hospodárnosti konania a z hľadiska výsledku konania nič neriešiacu.

18. Ďalej vytkla súdu, že sa nevysporiadal ani s podstatnými vyjadreniami strany, že viaceré tvrdenia súdu na viacerých miestach odôvodnenia sú nepravdivé, neuviedla však, s ktorými tvrdeniami strany sa súd nevysporiadal a ktoré tvrdenia súdu považuje za nepravdivé. Tiež nekonkretizovala, ktoré tvrdenia žalovanej strany nie sú podľa nej uvedené pravdivo. Súd prvej inštancie podľa nej prevzal úlohu žalovanej strany, čím prekročil svoju právomoc. Odvolaciemu súdu nebolo zrejmé ako mal súd prevziať úlohu žalovanej strany, pretože žalobkyňa túto námietku bližšie nešpecifikovala. Súd v spore rozhoduje na základe skutkových tvrdení strany, ktorá ich musí aj preukázať. Žalovaná od začiatku sporu popierala nárok žalobkyne a podrobne odôvodnila, prečo považuje žalobu za neopodstatnenú, preto bolo na žalobkyňu, aby svoj nárok v spore preukázala. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou, nie je možné tvrdiť, že „prevzal úlohu žalovanej strany“.

19. Odvolací súd si vypočul záznam z pojednávania konaného dňa 28.01.2020 a skonštatoval, že dôvody zamietnutia žaloby formulované v rámci stručného odôvodnenia rozsudku sa neodlišujú od dôvodov uvedených v písomnom vyhotovení rozsudku, ako žalobkyňa namietala. Žalobkyňa neuviedla v čom konkrétne videla odlišnosť v jednotlivých odôvodneniach. Odôvodnenie prednesené sudcom ústne na pojednávaní bolo stručné, avšak v podstatných dôvodoch, z ktorých súd vychádzal, keď považoval nárok žalobkyne za nedôvodný, bolo zhodné s písomným vyhotovením odôvodnenia.

20. Vo vzťahu k ďalším námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP). Ani judikatúra ESLP však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Z. P. Z. z XX.XX.XXXX, H. P. F. z XX.XX.XXXX). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Za nedostatok vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej závisela opodstatnenosť uplatneného nároku. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky strany, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (I. ÚS 241/07). Odvolací súd teda konštatoval, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol všetky relevantné dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti daného rozhodnutia.

21. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných jej Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov, a to aj z hľadiska práv na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd neuznal žalobkyňou namietané porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Vo všeobecnosti totiž rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

22. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd musí uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd v odôvodnení musí jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax, a to tak, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odôvodnenie rozsudku súdu teda musí obsahovať uvedené zákonné náležitosti, t. j. musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyrovnáť so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s odkazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s odkazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť. Ak rozsudok takéto odôvodnenie neobsahuje, potom je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, v dôsledku čoho dochádza k porušeniu procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v civilnom sporovom konaní.

23. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne. S ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky podstatné námietky žalobkyne opísané v odvolaní, jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám upraveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom toto rozhodnutie odvolací súd nezhodnotil ako arbitrárne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné a preto v odôvodnení bližšie reagoval len na skutočnosti namietané v odvolaní žalobkyne. Súd prvej inštancie správne posúdil danú vec a svoje právne závery dostatočne odôvodnil citovanými, správne aplikovanými v tom čase platnými a účinnými ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. S ohľadom na to odvolací súd nemohol posúdiť odvolanie žalobkyne ako opodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

24. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania (§ 255 ods. 1 CSP). Keďže jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že sa jej nárok na ich náhradu nepriznáva (§ 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).